

Gummibeertjes

‘Waarom neemt hij nou niet op?’ Mama heeft haar jas al aan en ijsbeert met de telefoon tegen haar oor door de kamer.

Die hij is opa Willem. Als mama nachtdienst heeft, komt hij me meestal gezelschap houden.

Gezelligschap, zegt opa altijd. Hij gebruikt wel vaker verkeerde woorden. Zo noemt hij zichzelf niet de oppas, maar de oppasser. Alsof ons huis een dierentuin is.

‘Eindelijk,’ zegt mama. ‘Waar blijf je, pap? Je had allang hier moeten zijn.’

Ik hoor opa Willem wel antwoorden, maar ik versta niet wat hij zegt.

‘In slaap gevallen?’ Mama probeert met haar vrije hand haar jas dicht te knopen. ‘Maar als je nu pas vertrekt, duurt het nog een eeuwig-

heid voor je hier bent en...’ Ze schudt haar hoofd. ‘Nee pap, het lijkt me in dit geval beter dat Daan naar Tilly gaat.’

Helemaal niet! Tilly is onze buurvrouw. Ik heb één keer bij haar gelogeed. Ze wilde dat ik de hele avond met haar naar van die suffe soaps ging zitten kijken.

‘Ik kan heus wel even alleen blijven,’ zeg ik. ‘Tot opa hier is.’

Mama’s ogen gaan naar de klok.

‘Je zit al in de auto?’ roept ze uit. ‘Maar...’

Ik denk aan de met gummibeertjes gevulde pot in de keuken.

‘Nou ja!’ Mama kijkt verbijsterd naar haar telefoon. ‘Hij heeft opgehangen.’

‘Logisch,’ zeg ik. ‘Je mag niet bellen onder het autorijden.’

‘Wijsneus.’ Haar ogen rennen weer naar de klok.

‘Ga nou maar gewoon,’ zeg ik.

Ze zucht ontzettend lang en diep.

‘Goed,’ zegt ze dan met hoorbare tegenzin. ‘Maar mijn telefoon laat ik hier. Het nummer van mijn werk staat erin, dus je kunt me altijd bereiken.’

Gummibeertjes én een telefoon met spelletjes.

‘Komt goed.’ Ik duw haar zachtjes naar de gang voordat ze van gedachten verandert.

Ze pakt haar fietssleutel van het haakje bij de voordeur. ‘Doe je wel de grendel erop?’

‘Ja-ha.’

‘Ik meen het, Daniëlle.’ Ze trekt een streng gezicht, waardoor haar wenkbrauwen in rechte streepjes veranderen. ‘En geen vreemden binnenlaten.’

‘Nee-hee.’

Als mama de voordeur opent, schrik ik een beetje. De lucht is zwart als inkt en in de verte klinkt een onheilspellend gerommel.

Mama schrikt ook een beetje. ‘Zal ik niet toch...’

Gummibeertjes!

‘Als je nog langer wacht, moet je in de regen fietsen,’ zeg ik.

Ik kan haar bijna hóren denken.

‘Nou ja, opa is in elk geval onderweg,’ zegt ze dan.

Yes!

Ik krijg een scheve zoen op mijn haar.

Mama’s fiets staat onder het afdakje bij de afvalcontainers. Ze rent er over het tuinpad naartoe. ‘En als er iets is, dan bel je me!’

‘Ja-ha.’

In de verte zie ik een bliksemflits uit de lucht schieten.

Een bliksemflitser, zou opa zeggen.

Alsof daarboven een reus zit die een foto van ons maakt.

Meneer Stoffels

De keuken is net een spookhuis. Ik tast met mijn hand naar het lichtknopje en haal opgelucht adem als de lamp aanspringt. Het zachte schijnsel tovert alles terug naar normaal en vertrouwd. De stoel wordt weer een gewone keukenstoel in plaats van een monster met hoorntjes.

Ik sleep hem naar de voorraadkast, waar de pot met gummibeertjes staat.

Eerst vragen, zou mama zeggen.

Maar mama is er niet.

Ik klim op de stoel, ga op mijn tenen staan en reik naar de hoge plank.

Voorzichtig, voorzichtig!

De glazen pot is zwaar. Ik houd hem stevig vast en zet hem tussen mijn voeten.

Van mama mag ik altijd maar drie snoepjes tegelijk. Van opa vijf.

Dat is samen acht. Plus tien van mezelf...

Ik schep ze uit de pot en stop ze in mijn broekzak.

Misschien word ik later wel juf, net als juf Marijn, en dan leer ik de kinderen rekenen met gummibeertjes en lolly's en spekkies en zo.

De pot zit nog steeds hartstikke vol. Ik kan best een paar extra gummibeertjes nemen zonder dat iemand het merkt. Twee rode en...

Tring.

Ik schrik zo hard dat ik bijna van mijn stoel kukel.

Opa kan onmogelijk nu al hier zijn.

Maar mama wel! Ze heeft zich natuurlijk bedacht en kan er niet in met de gewone huissleutel omdat ik ook de grendel aan de binnenkant heb omgedraaid.

Triiing.

Opschieten! Met bevende handen zet ik de pot terug op de plank.

Triiiiiing.

‘Ja-ha!’ De poten van de stoel schrapen over de vloer als ik hem meesleur naar de tafel.

Triiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiing.

Mama weet van geen ophouden. Volgens mij zit haar duim aan de bel vastgelijmd.

‘Ik kom al!’ Zo snel als ik kan, spurt ik naar de gang.

Tring. Tring. Tring.

‘Ja-ha.’ Ik draai de grendel om en ruk de deur open.

Foutje...

Voor me staat een onbekende man in een pak met stropdas. Hij hijgt en kijkt gehaast om naar de straat. Op zijn grote neus rust een piepklein brilletje. Hij draagt een zwarte muts, en daaroverheen ook nog een koptelefoon. Zijn armen houdt hij stevig om een geheimzinnig pakket geslagen. Er zit geen papier omheen, zoals bij een cadeau, maar een doek.

‘Vlug,’ zegt hij. ‘Laat me erin.’

Echt niet!

Ik wil de deur dichtgooien, maar de man zet er zijn voet tussen.

‘Ga weg!’ schreeuw ik paniekerig.

De lucht schreeuwt ook. Een harde donderslag dreunt tussen de huizen.

De man luistert al net zo slecht als Jeffrey uit mijn klas. Hij stapt bliksemsnel de gang in en sluit de deur achter zich.

Ik denk aan mama’s telefoon, die ver weg in de kamer ligt.

‘U kunt beter gaan,’ zeg ik met trillende stem. ‘Mijn opa Willem komt zo en die is vroeger bij de politie geweest.’

De man tilt het pakket even op. ‘Waar kan ik deze zolang neerzetten?’

Zonder mijn antwoord af te wachten, loopt hij zoekend door de gang.

Ik snap er niks van. Wat is dit voor rare indringer? Inbrekers komen geen spullen brengen, die halen ze juist weg. En normale bezorgers leveren hun pakjes gewoon bij de voordeur af.

De man heeft intussen de wc ontdekt. Hij schuift het pakket naar binnen en sluit de deur.

‘Wie bent u?’ stamel ik. ‘En wat moet dat ding in onze wc?’

‘Ogenblikje.’ Hij verhuist zijn koptelefoon van zijn hoofd naar zijn hals en kijkt me eindelijk aan. ‘Zo, nu kan ik je tenminste verstaan.’

De onweersbui die steeds al dreigde, barst nu in alle hevigheid los. Door de openstaande keukendeur hoor ik de regen tegen het raam kletteren.

Er gaat een rilling door mijn lijf.

‘Je hoeft niet bang te zijn.’ De man tuurt om zich heen. ‘Roep anders je ouders even.’

‘Ik ben alleen thuis,’ ratel ik zenuwachtig. ‘En mama heeft gezegd dat ik geen vreemde mensen mag binnenlaten.’

Meteen kan ik mijn tong er wel afbijten.

‘Alleen thuis,’ herhaalt de man.

‘Bijna alleen,’ verzin ik vlug. ‘We hebben een hond. Hij is hartstikke groot en vals, en hij háát vreemde mensen.’

De man glimlacht. ‘Dan zal ik me maar gauw voorstellen. Mijn naam is Maarten Stoffels. Ik werk in het Geheime Instituut Voor Bijzondere Dieren.’

Het klinkt als iets uit een spannende film of een fantasieboek.

‘Zo.’ Meneer Stoffels glimlacht. ‘Nu ben ik geen vreemde meer. En hoe heet jij?’

Iemand die me kwaad wil doen, stelt zich heus niet eerst voor.

‘Daan,’ mompel ik. ‘Daniëlle Kooistra.’

‘Ben jij een verantwoordelijk meisje, Daniëlle?’ vraagt meneer Stoffels.